După jocurile de Duminică

VOGL A SESIZAT, DAR NU ŞI INAINTAŞII...

UNDE SE VEDE, IN AFARA DE EXPLICAŢIA PE CARE O DAU ANTRENORII VOGL ŞI MUNTEANU ŞI JUCĂTORII MIHĂILESCU ŞI PARASCHIVA, CĂ SPIRITUL DE ECHIPĂ, DE COLECTIVITATE ESTE CHEIA SUCCESELOR.

NU S'AR PUTEA SPUNE CA MATCHURILE DIN BUCUREŞTI s'au terminat cu surprize. Nici chiar victoria feroviarilor clujeni, deşi obţinută în deplasare, nu a surprins. CFR B era favorit, iar celălalt joc deschis oricărui rezultat.

Deci, rezultate normale, aşteptate.

Care ar părea că exclud comentariile. Totuşi, sunt fapte care se cuvin subliniate pentrucă ele au determinat în mare parte cele două victorii.

Ce cred antrenorii

După match am stat de vorbă cu antrenorii celor două echipe CFR B. şi Petrolul.

Fireşte, VOGL era foarte supărat. Echipa jucase bine în general, mult mai bine decât în partidele precedente şi a pierdut. De ce?

— „Aşa se întâmplă când jucătorii joacă pentru a fi selecţionaţi şi nu pentru victoria echipei lor".

Am remarcat acest lucru în cronica matchului şi am spus că un jucător face o eroare atunci când intră pe teren cu gândul să facă o partidă mare pentru a se impune selecţionării, pentrucă în mod obicinuit, el abia face un joc slab. Din contră, cel care fac joc de echipă şi pentru echipa lor, reuşesc şi să fie extrem de utili echipei şi se şi impun.

Ca să fim mai precişi: Iordache, Tr. Ionescu şi Flamaropol, în parte şi Titi Popescu, au vrut să se impună ei, dar au fondat tot jocul lor pe acţiuni personale şi în felul acesta au redus sub jumătate randamentul liniei de atac.

Iordache a tras la poartă din orice poziţie şi de la orice distanţă, Flamaropol s'a cramponat într'un joc personal ilogic, în afară de faptul că el şi Titi Popescu nu joacă niciodată între ei. In schimb: Petrescu, Pepelea, Torjoc, Oană au muncit pentru echipă, nu s'au gândit niciun moment la selecţionare şi au reuşit să fie cei mai buni oameni ai echipei lor.

Trei dintre ei au şi fost selecţionaţi Petrescu şi Oană în echipa naţională, Pepelea în echipa Capitalei.

Diferenţa este clară şi categorică, iar consecinţa imediată: din acest motiv, plus o zi prost inspirată a lui Traian Ionescu şi două greşeli ale lui Drăgan şi Gică Andrei, Petrolul a pierdut un joc în care a avut posibilitate să realizeze cel puţin un match nul.

Evident, explicaţia aceasta nu scade cu nimic din meritele CFRC-ului. Clujenii au făcut o partidă foarte bună în Capitală şi împreună cu Petrolul, au prilejuit una din cele mai frumoase întâlniri din acest sezon. A contribuit la aceasta foarte mult tactica schimbării de posturi, prezentă la ambele înaintări, dar mai mult şi mai corect la clujeni, şi poate mai complect, dacă ne gândim că mijlocaşii de margine au şi ei un rol activ în această tactică. De pildă la un moment dat, Balint ajunsese extrem stânga, Candrea inter dreapta, Covaci IV half dreapta şi Nagy half stânga derutând complect apărarea adversă.

Vogl a sesizat la timp şi văzând că Torjoc este prea încet pentru viteza lui Ferenczi pe acţiunile căruia se bizuiau toate aceste schimbări de posturi, l-a trecut pe Pepelea pe dreapta şi pe Torjoc pe stânga unde avea un adversar, Covaci mai lent şi mai uşor de marcat. Din acest moment, Ferenczi nu a mai putut activa cu atâta uşurinţă, şi dacă apărarea imediată, mai precis fundaşii bucureştenii nu ar fi greşit, iar Traian Ionescu ar fi intervenit mai atent, rezultatul putea fi altul.

Când Munteanu antrenorul clujenilor, a spus:

— „Am fost mai eficaci şi am aplicat mai bine tactica schimbării de posturi puteam învinge la diferenţă mai mare".

A stabilit diferenţa dintre echipe, cu singura deosebire că ocazii de a marca a avut mai multe Petrolul. Dar şi aici este vorba de eficacitate. Care, din pricina arătată mai sus, a lipsit la Petrolul.

Şi o remarcă prilejuită de confrate: o echipă care a ajuns dela 0-2 la 2-2 înseamnă că a putut şi, deci, putem obţine şi un alt rezultat. Că nu a reuşit nu înseamnă că nu ar fi meritat, mai ales că în repriza doua Petrolul a dominat cel puţin 30 de minute.

Explicaţiile unei răsturnări de scor

In celălalt match, lucrurile au fost mai simple în ciuda faptului că JIUL a condus la pauză 2-1.

E foarte adevărat că CFRB era dezorientat la acest scor şi MIHĂILESCU nu ascunde nici faptul că au început să se teamă:

— „Mi-a fost tare frică atunci când Jiul luase conducerea pentrucă, vedeam pe de o parte că echipa din Petroşani joacă mai bine decât ne aşteptam, iar pe de alta că noi nu mergem. Când am egalat însă, n'am mai fost emoţinat. Linia noastră de halfi funcţiona fără greşeală iar adversarii căpătau sigur".

De fapt, nu numai halfii feroviarilor bucureşteni au determinat răsturnarea de scor, ci şi tripleta, mai precis Mihăilescu care, trecut la postul lui iniţial (el a jucat inter dreapta la început) a început să tragă atacul.

Pe de altă parte, Jiul a suferit aceeaşi deficienţă din trecut: interii au căzut din lipsă de condiţie, iar apărarea a trebuit să cedeze. cum ne spunea şi Paraschiva.

— „Este foarte greu pentru o apărare când se vede lipsită de aportul necesar al interilor. Ai noştri nu numai că nu au ajutat înaintarea dar nici în apărare nu au mai fost utili în repriza doua. Acest fapt, plus unele greşeli de apărare au dus la înfrângere".

Simplu şi just.

Mihăilescu şi Paraschiva au rezumat just explicaţiile unei victorii care nu apăruse până la pauză.

(p. g.)

REUNIUNEA CICLISTĂ DE DUMINICĂ

In cursa de eliminare a categoriilor inferioare „ceferistul" Matecescu conduce, urmat de Attias, N. Voicu, învingătorul şi restul plutonului, în ultimele tururi.

Un caz de racolaj şi inducere în eroare a Federaţiei de Football

Jucătorul Telegdi suspendat pe 6 luni, iar unii conducători ai grupării Explozivii Făgăraş excluşi definitiv din activitatea footballistică

TRANSFERARILE AU FOST FACUTE în spiritul cel mai echitabil, având la bază şi un criteriu nou: încrederea în declaraţiile jucătorilor şi grupărilor care erau susţinute şi de dovezi

Astfel în faţa Comisiei de Transferări a forului de specialitate s'a prezentat într'una din zile, un anume COJGAR care a făcut dovadă că este membru în Comitetul grupării Explozivii din Făgăraş. El a venit pentru transferarea a doi jucători pe nume TELEGDI şi POP GH. dela Tisa Sighet, susţinând că aceşti doi jucători nu au serviciu la Sighet, susţinând afirmaţia cu acte. Forul de specialitate i'a transferat. După o lună dela transferare s'a aflat însă cum au fost aduşi aceşti jucători dela Sighet la Făgăraş.

Intr'o zi, a plecat dela Făgăraş la Sighet un alt membru al conducerii făgărăşenilor pe nume GUJBA cu misiunea de a aduce ori cum pe jucătorii Pop şi Telegdi. Ajuns la Sighet, Gujbă a întâlnit pe jucătorul Pop, un element talentat, muncitor hamal la Lemnexport, un om simplu, fără ştiinţă de carte, însurat şi cu copii. Din munca lui cu braţele şi spatele câştiga aproape 10.000 lei pe lună. Gujbă l-a chemat şi pe Telegdi, un jucător înrăit în transferări şi ambii au fost duşi la o cârciumă unde racolorul le-a oferite câte trei pahare cu tuică. I-a reţinut la taifas, până la 5 dimineaţa când i'a pofti într'o maşină să plece la Făgăraş. Pop n'a vrut însă să-şi lase familia, dar la presiunile lui Gujbă s'a urcat plecând la Făgăraş. Acolo, după câteva zile, lui Pop i s'a făcut dor de casă, a cerut să plece, făgărăşenii i-au dat voie cu condiţia ca să se înapoieze Ajuns acasă, Pop nu s'a mai întors.

Făgărăşenii nu au renunţat însă şi l'au trimis din nou pe Gujbă Consiliul Sindical Judeţean din Sighet s'a sesizat de prezenta acestui impresar footballistic, l'a invitat la Consiliu şi i'a arătat situaţia, că jucătorul Pop este încadrat în muncă. In faţa dovezilor, Gujbă dă o declaraţie prin care renunţă la jucători şi pleacă la Făgăraş.

Ajuns acasă, în faţa eşecului, Gujbă face o reclamaţie la Poliţia Sighet, prin care anunţă că Pop a plecat din Făgăraş furând un costum de haine şi stofă pentru a confecţiona costum de protecţie pentru lucru. Ori, costumul de haine fusese dăruit de Explosivi. Desigur că Pop a înapoiat costumul de haine şi a rămas la Sighet. Pe de altă parte dă o declaraţie insultătoare pentru Consiliul Sindical Judeţean Sighet.

Cazul a ajuns însă în faţa Federaţiei care a deschis o anchetă, chemând pe delegaţii grupărilor în cauză şi pe jucătorii Telegdi şi Pop, în urma confruntărilor ajungând la concluzia de mai sus.

Desigur că decizia a venit prompt, jucătorul Pop revenind la gruparea sa, jucătorul Telegdi un nărăvit în asemenea situaţii şi instigări de jucători, inducând în eroare FRFA a fost pedepsit cu şase luni suspendare, iar membrii grupării Explosivii Făgăraş, Gujbă şi Cojgar interzicerea dreptului de a figura în vreun comitet al unei grupări de football, deasemenea de a reprezenta grupări de football la FRFA pentru RACOLARE DE JUCATORI, INDUCEREA IN EROARE A COMITETULUI FEDERAL şi DEFAIMAREA CONSILIULUI SINDICAL JUDEŢEAN SIGHET, iar dosarul întreg se înaintează Secţiei Centrale de Educaţie Fizică şi sport C. G. M. pentru a lua măsurile de rigoare.

Desigur că numai simpla povestire a faptelor arată suficient grava greşeală a grupării Explosivii din Făgăraş, vechile metode afaceriste în sport, lipsa de vigilenţă a Comitetului de Intreprindere a fabricei Explosivi care a menţinut pe prim plan doi indivizi corupţi şi corupători.

Pentru aceasta sugerăm Comitetelor de întreprindere să verifice cu atenţie pe acei care ţin în mână treburile sportive ale grupării, a controla orice acţiune, pentru ca nu cumva să se repete asemenea fapte înjositoare, asemenea plimbări şi momeli de jucători din banii pe care muncitorii îi pun la dispoziţia grupării pentru sport.

DESPRE OBIECTIVITATE...

(Urmare din pag. 1-a)

plele nu se opresc aci. Chiar în ziarul nostrul nostru de eri au apărut declaraţiile antrenorilor după matchurile divizionare, din care vom reda textual două din ele asupra matchului ICO — Dinamo. Braun, antrenorul echipei Dinamo:

„Match tipic de campionat, câştigat de echipa cu mai mult noroc. Arbitrajul slab".

Covaci, antrenorul „grădenilor":

„Victorie meritată. A fost însă un match foarte greu şi dur de campionat".

Pe cine să credem? Ne-am fi aşteptat dela doi antrenori de Divizia A, care se presupune că sunt cei mai buni antrenori, să judece un match prin aceiaşi prismă, ca doi buni tehnicieni, desbrăcaţi de haina subiectivităţii. Ori, în mod precis, după declaraţiile lor, adevărul nu este nici de partea unuia nici de celălalt. Mult mai puţin de partea lui Braun, care consideră norocul drept factor determinant al victoriei. Cine astăzi mai poate considera norocul drept un factor decisiv când în toate împrejurările ne convingem că orice se mişcă conform unor reguli ştiinţifice bine determinate. De noroc poate fi vorba la loterie sau cine ştie unde, la alte jocuri. Dar în football, dacă un înaintaş în faţa porţii goale trage afară, nu este nici nenoroc sau nesansă cum am vrea să o numim, ci o slabă pregătire, o intimidare, etc. Fapte precise care determină greşala.

Din declaraţiile inserate în ziarul nostru, reţinem însă şi una extrem de obiectivă a antrenorului timişorean Hocksari care a recunoscut slăbiciunea echipei sale şi a apreciat victoria adversarilor.

Noi am dat exemple de subiectivitate la antrenorii din Divizie şi ne închipuim că în celelalte categorii acest defect este şi mai accentuat, deaceea propunem antrenorilor să privească în lumina adevărului matchurile echipelor şi în acest sens ar fi bine ca CCA să prelucreze subiectul în vederea preîntâmpinării altor greşeli de asemenea natură.

PRESA STRĂINĂ DESPRE CONCURSURILE INTERNAŢIONALE ATLETICE ALE RPR

(Urmare din pagina 1-a)

cătorul lotului ceh, are aprecieri elogioase asupra spectatorilor şi în genere asupra entuziasmului cu care oameni de pe stradă au înconjurat pe concurenţi:

„Sicnerova şi Zatopek au fost magnetul ambelor zile. Ei au culeş şi simpatiile cele mai mari ale stadionului plin. Şi pe străzi n'a fost altfel. Zatopek, astăzi un nume de calibru mondial a fost — după performanţa frumoasă la 10 km., sărutat şi înconjurat de fiori. Nu puteai să se arate pe stradă, ca imediat cetăţenii să nu scardeze Zatopek, să ceară autografe, etc.

Printr'un mijloc necunoscut doi tineri amatori ai atletismului, s'au ţinut după autobuzul cu lotul atletic şi prin fereastra deschisă au dat lui Emil hârtii pentru autografe. Acelaş lucru l-au făcut apoi cei ce se aflau pe stradă. Fiecare dorea un autograf a lui Zatopek sau cel puţin să-l vadă.

Sfaturile noastre pentru români sunt să-şi aranjeze noua pistă, care poate fi una din cele mai bune din Estul Europei.

NOI TOŢI CARE AM FOST LA BUCUREŞTI VOM FI BUCUROŞI CAND GAZDELE DRAGE NE VOR CHEMA DIN NOU IN ROMANIA".

Ce şi cehii, conducătorii şi concurenţii maghiari, întorşi acasă, s'au grăbit să scoată în evidenţă succesul concursului dela Bucureşti.

Spre exemplu, Onodi Bela, conducătorul lotului declară:

„Pe cinstea mea că putem fi geloşi pentru măreţul stadion. Interesul a fost uriaş. Conducătorii sportului românesc se interesează mult de atletism".

Atleţii noştri au ajuns puţin cam obosiţi. Sunt însă încântaţi de revederea cu prietenii noştri români şi mai ales de minunata primire făcută.

Se plâng numai de pista care a fost puţin moale.

Concursul însă, văzut în ansamblu a reuşit foarte bine".

NEP SPORT scrie:

„Atletismul a ajuns nebănuit de popular în Bucureşti. Duminică 40.000 oameni au urmărit până la sfârşit concursul. Organizarea a reuşit să mulţumească".

Tot Onodi Bela în NEP SPORT:

„Concursul a fost minunat şi a meritat interesul acordat. Publicul a fost extrem de prietenos şi nu numai că a aplaudat dar a ridicat pe umeri şi a scandat numele atleţilor mai buni".

Cele de mai sus, sunt concludente, nu numai pentru a concretiza reuşita concursului internaţional în sine, ci arată — prin alţi ochi obiectivi ai prietenilor noştri, — progresul evident al sportului românesc şi mai ales factorul principal în reuşita acestei şi anume sprijinul larg al Partidului Muncitoresc Român şi al Guvernului. (ş).

COMENTARII DUPĂ CAMPIONATUL NAŢIONAL

JUNIORII ATLEŢI TREBUE SĂ CUNOASCĂ IN PRIMUL RÂND TEHNICA ATLETISMULUI

NE VOM OPRI ASTAZI ASUPRA A DOUA PUNCTE foarte importante care fac obiectul reveniriilor, seria II-a, la Campionatul Naţional atletic al juniorilor: PREGATIREA TEHNICA A CONCURENŢILOR şi ANTRENORII ATLETICI, urmând ca în numărul de mâine să scriem despre propaganda în jurul concursurilor atletice şi despre calităţile campionilor naţionali de juniori.

*

Credem că în cluburi problema juniorilor este fals tratată. Totul se învârteşte în jurul concepţiei eronate că scopul suprem este ca juniorul să ajungă la vârsta lui încă fragedă, performanţele seniorilor. In acest sens sunt cultivaţi juniorii şi ne-am obişnuit şi în presă să apreciem ca atare pe un concurent sau altul. Deaceea se cer eforturi peste puteri pentru a ajunge la scopul final: recordul. In general, elementele tinere care păşesc în atletism, au o doză de vitalitate pe care o consumă imediat în eforturile depuse, ca după aceea să se rateze

Aşa se lucrează în cluburi şi aşa se pune accentul pe pregătirea Juniorilor.

Ori, raţiunea justă de a pregăti un junior este cu totul alta. A fi junior înseamnă să-ţi însuşeşti. zi de zi, săptămână de săptămână tehnica atletică, ca să ajungi la un moment dat să o cuprinzi aproape total. Nu va interesa prea mult dacă un junior aleargă 19 secunde pe 110 metri garduri, însă a trece gardurile în stil aproape perfect, decât a alerga crispat, a sări gardul ca la înălţime, trebue să fie scopul principal.

Aproape la nici o probă dela recentele campionate nu s'a văzut stilul curat, tendinţe de progres, Foarte puţini atleţi au arătat aceste însuşiri de căpetenie pentru un junior.

Discul s'a aruncat la întâmplare, la fel greutatea, sau săritura în înălţime fie tehnica alergării peste tot trebue să constatăm că cifrele s'a realizat numai cu forţa.

Deaceea şi performanţele au fost slabe distanţele între câştigători şi cei clasaţi la locul secund fiind apreciabile.

Concluzia generală este că juniorii sunt slab pregătiţi sau deloc, de fapt şi concursul a fost anunţat prea în grabă şi desigur cauzele sunt multiple.

*

Mai întâi antrenorii grupărilor. Deficienţele semalate mai sus, arată ori lipsa de interes ori nepriceperea acelor care au în grijă juniorii. Mai repede decât una sau alta, noi credem că şi în grupările atletice există acelaş desinteres pentru juniori ca şi în grupările de foot-ball Mai mult, antrenorii atletici când observă calităţi deosebite la un junior se ocupă în mod special de el şi neglijează pregătirea celorlalţi.

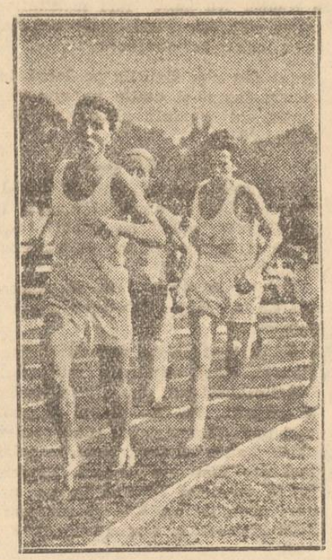

AVRAM conduce în cursa de 3000 m. însă Farca aşteaptă...

In altă ordine de idei, sunt multe centre sportive în ţară lipsite de un specialist în atletism. In centrele în care există acsti specialişti, din vina lor sau a altor factori, atletismul nu găseşte înţelegere.

Nu poate fi vorba de o repartiţie naturală a materialului uman pe regiuni cum reiese foarte bine din rezultatul acestui campionat. Şi în Banat, Ardeal, Moldova, Oltenia sau Muntenia, materia lui uman este la fel de bun. In ce constă atunci diferenţa? Desigur că numai în instructori şi mijloace materiale de practicare.

In general, cei mai mulţi juniori sunt recoltaţi dintre elevi, antrenori evitând să lucreze cu tineretul muncitoresc, tineret dotat cu multe calităţi fizice, dar în cea mai mare parte lipsit de timp suficient pentru minuţioasa pregătire pe care o cere atletismul. Antrenorii ar trebui tocmai din această cauză să aibă un dram de ambiţie în plus pregătind şi ele mentele muncitoreşti. Apoi satele din jurul oraşelor oferă minunat prilej de alegere a materialului.

Dacă toate aceste laturi ale problemei juniorilor ar fi atinse şi în plus cursuri noi de specializare ale actualilor instructori sau şcoli noi de instructori vor fi formate cu siguranţă că în scurt timp vom fi pe calea ceabun.

Iar la anul, Campionatul Juniorilor, se va bucura de o participare numeroasă, de elemente tinere temeinic pregătite.

ADEVARATUL ROL AL ŞCOLILOR TECHNICE SPORTIVE

CÂTEVA LĂMURIRI PENTRU CEI NELĂMURIŢI ŞI CÂTEVA EXPLICAŢII PENTRU CEI DE BUNĂ CREDINŢĂ

Publicitatea care s'a făcut în jurul marei reforme a învăţământului şi în special asupra şcolilor technice-sportive, n'a fost totdeauna de natură a lămuri marele sens al acestei reforme şi rolul şcolilor noui create.

S'a întâmplat din această cauză, o serie de confuzii şi concluzii eronate care — din păcate — mai stăruie şi azi în mintea multora din părinţi, elevi şi chiar profesori, aceasta, cu toate că amănuntele reformei învăţământului, au fost date pe larg şi subliniate de către oameni competenţi, şi chiar de d. Gh. Vasilichi, ministrul Învăţământului public.

In ceeace ne priveşte pe noi, vom căuta să lămurim rolul şcolilor technice-sportive, şcoli al căror sens a fost deasemeni denaturat.

Din denumirea acestor şcoli mulţi s'au grăbit să tragă concluzia că ele se va ocupa mai mult de latura sportivă, neglijând pe cea teoretică, culturală. Din această cauză — pe care duşmanii reformei şcolare au căutat s'o întărească,— mulţi părinţi au opus o rezistenţă dârză copiilor lor cari cereau înscrierea la aceste şcoli.

— N'am nevoie ca fiul meu să capete muşchi şi bicepşi. Eu vreau să i se desvolte mintea, fiindcă e un copil excepţional.

In afară de faptul că toţi părinţii au copii „excepţionali", restul e complect greşit.

In şcolile technice sportive, elevii primesc o cultură generală la fel ca şi la toate celelalte şcoli medii, de ele numite teoretice, pedagogice sau altfel.

Ceeace aceste şcoli „sportive" dau în plus, este o grijă de educaţia fizică, o viaţă sănătoasă în care îmbinarea eforturilor mintale cu a celor corporale, se face în mod armonios.

Absolvenţilor acestor şcoli technice sportive, le stau deschise căile spre învăţământul superior, — Facultăţi şi Institute Technice — la fel ca şi celor al altor şcoli, cari dau pregătirea necesară.

Ceeace aceste şcoli aduc în plus peste cele ale vechilor licee teoretice este lărgirea bazei de recrutare a elevilor. Prin faptul gratuităţii cursurilor, porţile acestor şcoli, s'au deschis larg acelor pături sociale care până acum n'au putut pătrunde aci. Absolvenţii şcolilor superioare dela ţară, elevi buni, veniţi din popor, pot azi prin schimbarea structurală a învăţământului să găsească noui orizonturi, noui căi de desvoltare.

Examenele de admitere în aceste şcoli, au venit şi ele să desmintă părerea că la şcolile technice-sportive, e nevoie doar de muşchi şi olămâni, iar nu şi de creier. Materiile cărora candidaţii au trebuit să facă faţă, au fost asemeni celorlalte şcoli. Română, Geografia, Istoria, Matematică şi altele. Deci lucruri la care muşchii nu au avut ce căuta.

Că au fost şi examene pentru aptitudini fizice, aceasta a fost pentru verificarea posibilităţilor candidatului, cei nereuşiţi aci, având facultatea de a alege o şcoală cu altă specializare şi unde fizicul era mai puţin pus la încercare.

Şi pentru a încheia aceste rânduri lămuritoare, să vorbim de avalanşa de cereri la aceste şcoli sportive, după ce candidaţii au căzut la examenele de admitere la alte şcoli sau nu au fost primiţi din lipsă de locuri.

Au venit puhoi aceşti candidaţi cari la început ocoliseră această şcoală. Şi tocmai pentru a desminţi afirmaţiile răuvoitorilor, nu au fost admişi decât acei cari obţinuseră medii satisfăcătoare la materiile

(Continuare pag. 4 col. 1—2)

(Continuare pag. 4 col. 3—4)

O OGLINDĂ A SPORTULUI DE MASSE

4 CENTRE, 7 CONCURSURI, 1000 DE PARTICIPANŢI IN CAMPIONATELE DE ATLETISM ALE ARMATEI

LA O SAPTAMANA numai după marea victorie pe care atletismul nostru popular a înregistrat-o prin campionatele internaţionale, o serie de concursuri deosebit de semnificative vin să confirme pătrunderea atletismului în massele largi ale tineretului.

Astfel, în timp ce pe Stadionul Tineretului juniorii se întreceau pentru titlurile naţionale, pe stadionul P T T., pe cel dela Cotroceni, la Cluj, Timişoara şi Iaşi, armata a adunat la startul campionatelor de toamnă un număr impresionant de militari.

In două zile s'au disputat astfel şase concursuri distincte, cuprinzând fiecare câte 10 probe a cel puţin 15 concurenţi. Un total deci de 1000 atleţi activi, selecţionaţi prin concursuri locale din massa militarilor.

O cifră care vorbeşte...

1000 DE ATLEŢI în două zile chemaţi pe stadioane... chemaţi la întrecere şi întrecându-se cu entuziasm' feriţi de acest prilej oferit de noua orânduire a lucrurilor, de biruinţa noilor concepţii.

Armata democratică pregătindu-se temeinic pentru a fi o bună apărătoare a păcii, a drepturilor cucerite de popor, a aşezat sportul la locul lui pe scara ierarhică a mijloacelor de educaţie.

Pentru că sportul nu mai este distracţie rezervată unei minorităţi oficereşti, ci mijloc de îmbunătăţire a pregătirii fizice a soldatului.

Sportul vine acum alături de instrucţie şi educaţie să contribue la la formarea ostaşului democrat de astăzi, a cetăţeanului muncitor de mâine.

Campionatele de atletism disputate pe criterii regionale în patru mari centre (Bucureşti 3 concursuri Timişoara, Cluj şi Iaşi) au confirmat toate acestea.

1000 de militari, dintre care majoritatea soldaţi, veniţi din uzine, sau dela coarne-e plugului s'au întâlnit pe stadion. In braţele lor vânjoase greutatea, grenada au prins aripi. Picioarele lor au alergat cu violclune.

Ruleta şi cronometrele le-au măsurat eforturile şi calităţile, premiile le-au răsplătit.

Alături de crosul „Să întâmpinăm 1 Mai", de „C.U.T. şi Campionatele Internaţionale, Campionatele Regionale Militare aduc atletismului şi sportului popular nou prilej de afirmare, de victorie.

Cum au fost

CONCURSURILE de Sâmbătă şi Duminică reprezintă ultima fază — cea calitativă — a unei preocupări permanente de pregătire sportivă a militarilor noştri.

Programarea lor acum în Octombrie nu este întâmplătoare. Toamna a însemnat încheerea. Un contingent care şi-a desăvârşit pregătirea militară şi cetăţenească a fost lăsat la vatră. Un altul este, chemat să-şi facă datoria.

Campionatele de atletism au fost pentru cei care trec acum în câmpul muncii prilej de verificare a progresului pe care l-au făcut şi în acest domeniu. Pentru cei ce vin, o promisiune şi un imbold la muncă. După masiva participare în C.U.T. şi după şedinţele săptămânale sportive, cei mai buni au fost chemaţi să se măsoare între ei. Au fost chemaţi să-şi primească răsplata, fiecare acolo unde a muncit şi s'a instruit.

Şi cu această ocazie s'au putut releva apte care ne îndreptăţesc să afirmăm că sportul militar, bine organizat şi bine îndrumat cum este astăzi de Direcţia Superioară Politică a Armatei prin Secţia Sport, aduce muncii de educare a tineretului nostru în spiritul nou al timpurilor de prefacere pe care le trăim, un aport considerabil care se reflectă puternic şi pe plan sportiv

Pe terenurile care s'au disputat concursurile militare a domnit o atmosferă de înălţătoare sportivitate. Cot la cot, ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii s'au luptat pentru primele locuri. Dar ei nu au făcut uz decât de forţele lor şi mijloacele permise. Când un alergător — la sprintul final — a văzut că nu mai are suficiente forţe pentru a câştiga nu a căutat să jeneze pe adversarul ce venea din urmă. Mai mult chiar s'a dat la o parte şi l-a lăsat să treacă.

Pe alt teren, un ofiţer care câştiga drept premiu al 2-lea tricou de sport. nu a stat mult pe gânduri şi a dat unui unui soldat din echipa de ştafetă care nu primise premiul.

Aceste gesturi, cărora le adăugăm hotărârea luată din proprie iniţiativă de militarii din CSC Armata (care. au beneficiat de condiţii optime pentru antrenament) de a nu participa decât la o singură probă, pentru a da posibilitatea să se claseze bine şi camarazii lor din unităţi, arată clar atmosfera care a